

ຄົນເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ແຈັບຟຣີ ອາ ຮໍແລນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ເມື່ອກ່າວເຖິງການເອີ້ນ ແລະ ການປົດຕຳແໜ່ງທີ່ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ຫາກໄດ້ສະເໜີມານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍກ່າວແທນທຸກຄົນພວກເຮົາໃນການກ່າວວ່າ ເຮົາຈະຈົດຈຳ ແລະ ຮັກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງຊື່ສັດຕະຫລອດ ໄປ, ດັ່ງທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ຍິນດີຕ້ອນຮັບຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນສູ່ຕຳແໜ່ງນີ້ໃນເວລານີ້ທັນທີ. ດ້ວຍສຸດທິວິໄຈ ຂອງເຮົາ, ເຮົາຂໍຂອບໃຈທ່ານຫລາຍໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງຄຳອຸປະມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າຂອງສວນຄົນໜຶ່ງໄດ້ “ອອກໄປແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຈ້າງຄົນມາເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນ.” ຫລັງຈາກໄດ້ຈ້າງກຸ່ມທຳອິດຕອນ 6 ໂມງເຊົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນໄປຕອນ 9 ໂມງເຊົ້າ, ໃນເວລາທ່ຽງ, ແລະ ຕອນບ່າຍ 3 ໂມງ ເພື່ອຈ້າງ ຄົນງານອີກຫລາຍຄົນເມື່ອຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເກັບກ່ຽວຢ່າງຮີບດ່ວນ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າເພິ່ນໄດ້ກັບອອກ ໄປອີກເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ, “ເວລາໃກ້ຮອດທ້າຍໂມງແລງ,” ແລະ ໄດ້ຈ້າງຄົນງານກຸ່ມສຸດທ້າຍ. ພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຊົ່ວໂມງຫລັງຈາກນັ້ນ, ຄົນງານທຸກຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຮັບຄຳແຮງງານ. ໂດຍຄວາມປະຫລາດໃຈ, ທຸກໆຄົນໄດ້ຮັບຄຳແຮງງານເປັນຈຳນວນດຽວກັນເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ເຮັດວຽກເປັນຫລາຍຊົ່ວໂມງຕ່າງກັນ. ໃນທັນທີ, ຜູ້ທີ່ຖືກຮັບຈ້າງກ່ອນກໍໃຈຮ້າຍ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຄົນຮັບຈ້າງຜູ້ທີ່ມາຫລ້າສຸດເຫລົ່ານີ້, ເຮັດວຽກ ພຽງແຕ່ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງທໍ່ນັ້ນ, ສ່ວນພວກເຮົາເຮັດວຽກໜັກຕາກແດດຮ້ອນໝົດມື້, ແຕ່ທ່ານພັດຈ່າຍໃຫ້ ພວກເຂົາທໍ່ກັນກັບພວກເຮົາ.”¹ ເມື່ອໄດ້ອ່ານຄຳອຸປະມານີ້ແລ້ວ, ບາງທີທ່ານ, ດັ່ງທີ່ຄົນງານເຫລົ່ານີ້ ກໍໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄວາມເປັນທຳໃນເລື່ອງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງຄວາມຫວ່າງໃຍ ໃນເລື່ອງນີ້ຈັກບົດໜຶ່ງ.

ກ່ອນອື່ນໝົດມັນກໍສຳຄັນທີ່ຕ້ອງຈຳໄວ້ວ່າ *ບໍ່ມີຄົນໃດ* ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງບໍ່ເປັນທຳ. ຄົນງານກຸ່ມທຳອິດໄດ້ ຕົກລົງຮັບເຮັດວຽກໃນມື້ນັ້ນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄຳແຮງງານ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຈົນຕະນາການໄດ້ວ່າ, ເຂົາເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກບຸນຄຸນທີ່ໄດ້ມີວຽກເຮັດ. ໃນວັນເວລາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຜູ້ຊາຍທຳມະດາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ຫລາຍເກີນລາຍໄດ້ທີ່ລາວຫາມາ

ໄດ້ໃນມື້ນັ້ນ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ ຫລື ເຮັດໄຮ່ເຮັດສວນ ຫລື ຕົກປາ ຫລື ຂາຍຂອງ, ເຂົາເຈົ້າອາດບໍ່ມີຫຍັງກິນເລີຍ. ໂດຍທີ່ມີຄົນຢາກເຮັດວຽກຫລາຍກວ່າວຽກນັ້ນເອງ, ຄົນງານທີ່ ຖືກຈ້າງກ່ອນໝູ່ໝົດເປັນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ສຸດ ໃນກຸ່ມຄົນງານໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກສົງສານ, ທຳອິດເຮົາຄວນສົງສານຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເຮັດວຽກ ຜູ້ທີ່ມີຄອບຄົວທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງລ້ຽງດູ. ເບິ່ງຄືວ່າເຂົາເຈົ້າບາງຄົນບໍ່ມີໂຊກດີທີ່ຈະໄດ້ເຮັດວຽກເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາຄົນງານຕະຫລອດມື້ນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນ *ຄົນອື່ນ* ຖືກເລືອກ *ສະເໝີ*.

ແຕ່ໃນທ້າຍຂອງມື້ນັ້ນ, ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ກັບມາຢ່າງປະຫລາດໃຈ ເປັນເທື່ອທີທ້າດ້ວຍຂໍ້ສະເໜີທີ່ດີ ເປັນພິເສດ! ຄົນງານກຸ່ມສຸດທ້າຍທີ່ທ້ຽວໃຈ, ເມື່ອໄດ້ຍິນແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຳ, ກໍໄດ້ ຮັບວຽກເຖິງບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກເຕັມວັນກໍຕາມ, ຮູ້ແຕ່ວ່າໄດ້ທີ່ໃດກໍດີກວ່າບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ, ຊຶ່ງເປັນໂຊກຊາຕາ ຂອງເຂົາເຈົ້າຈົນເຖິງເວລານີ້. ແລ້ວເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຮັບຄ່າແຮງງານ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະ ຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານເທົ່າກັບຄົນງານທຸກໆຄົນ! ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະຫລາດໃຈຫລາຍພຽງໃດ ແລະ ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຫລາຍພຽງໃດ! ແນ່ນອນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ປະສົບຄວາມເມດຕາກະລຸນາໃນ ຊີວິດທຳງານຂອງເຂົາກ່ອນໜ້ານີ້.

ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເລື່ອງນີ້ທີ່ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເຫັນການຈົມວ່າຂອງຄົນງານກຸ່ມທຳອິດ. ຕາມທີ່ເຈົ້າຂອງ ສວນໃນຄຳອຸປະມາບອກເຂົາເຈົ້າ (ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖອດຄວາມນ້ອຍໜຶ່ງວ່າ): “ເພື່ອນເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສັ່ງໂກງ ເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງເຮັດວຽກຕາມຄ່າງແຮງງານສຳລັບມື້ນັ້ນ. ເຈົ້າດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ວຽກເຮັດ, ແລະ ຂ້ອຍກໍພິຈາລະນາວຽກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານເຕັມສ່ວນ. ສະນັ້ນຈຶ່ງຮັບເອົາຄ່າຈ້າງ ຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມສຸກເຖິດ. ສຳລັບຄົນງານຄົນອື່ນ, ແນ່ນອນວ່າຂ້ອຍມີສິດ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍ ຢາກເຮັດກັບເງິນຂອງຂ້ອຍ.” ແລ້ວບັດນີ້ກໍມີຄຳຖາມທີ່ໃຫ້ຄວາມຄິດຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນສະໄໝນັ້ນ ແລະ ໃນເວລານີ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍິນມັນວ່າ: “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອິດສາເພາະຂ້ອຍເລືອກຈະເປັນຄົນໃຈດີ?”

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈະມີເວລາໃນຊີວິດຂອງເຮົາເມື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງ ຫລື ໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພິເສດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງວ່າບໍ່ໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈ—ແລະ ແນ່ນອນວ່າບໍ່ໃຫ້ ອິດສາບັງບຽດ—ເມື່ອຄົນອື່ນໄດ້ຮັບພອນ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍລົງເມື່ອຄົນອື່ນໄດ້ຮັບ ຫລາຍກວ່າ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການແຂ່ງຂັນກັບຄົນອື່ນວ່າຜູ້ໃດຈະລ້ຳລວຍທີ່ສຸດ ຫລື ມີພອນສະຫວັນ ຫລາຍທີ່ສຸດ ຫລື ສວຍງາມທີ່ສຸດ ຫລື ແມ່ນແຕ່ໄດ້ຮັບພອນຫລາຍທີ່ສຸດ. ການແຂ່ງຂັນທີ່ເຮົາມີ ສ່ວນແທ້ໆແມ່ນໃນການແຂ່ງຂັນກັບບາບ, ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ຄວາມອິດສາບັງບຽດເປັນບາບ ຢ່າງໜຶ່ງທີ່ມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນບັນດາບາບທັງໝົດ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມອິດສາ ບັງບຽດເປັນຄວາມຜິດພາດທີ່ຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນວ່າເຮົາທົນທຸກ ທໍລະມານໄປຈັກໜ້ອຍເມື່ອ ໂຊກຮ້າຍ ເກີດຂຶ້ນກັບ ເຮົາ, ແຕ່ຄວາມອິດສາບັງບຽດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາ ທົນທຸກທໍລະມານ ເພາະ ໂຊກດີທັງໝົດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທຸກໆຄົນທີ່ເຮົາຮູ້! ນີ້ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຫວັງ ທີ່ດີສຳລັບອະນາຄົດ—ທີ່ຈະໂສກເສົ້າເສຍໃຈທຸກໆເທື່ອ ເມື່ອຄົນອື່ນມີຄວາມສຸກ. ໃນທີ່ສຸດມັນ ຈະເປັນທີ່ໜ້າອັບອາຍຫລາຍກວ່າ, ເມື່ອເຮົາພົບເຫັນວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າທັງຍຸດຕິທຳ ແລະ ມິເມດຕາ, ຈະປະທານໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ “ສົມບັດທັງໝົດຂອງຕົນ”² ດັ່ງທີ່ຂໍພຣະຄຳພີກ່າວ. ສະນັ້ນບົດຮຽນທີ່ໜຶ່ງຈາກສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄື: ຄວາມອິດສາບັງບຽດ, ຄວາມເຢັນຊາ, ຫລື ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເສົ້າໃຈຈະ ບໍ່ ເຮັດໃຫ້ສະພາບການຂອງທ່ານດີຂຶ້ນ, ຫລື ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນ ອັບອາຍຈະເຮັດໃຫ້ພາບຮັກ ຂອງທ່ານ ດີຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ຈິ່ງເປັນຄົນໃຈດີ, ແລະ ຈິ່ງຮູ້ສຶກບຸນຄຸນທີ່ ພຣະເຈົ້າມີພຣະໄທດີ. ມັນເປັນວິທີທາງທີ່ຈະມີຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ.

ຈຸດທີ່ສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຈາກຄຳອຸປະມານີ້ຄືຄວາມຜິດພາດທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ຄົນບາງຄົນສາມາດ ເຮັດໄດ້ຖ້າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບຄຳແຮງງານຂອງຕົນໃນທ້າຍມື້ນັ້ນເພາະເຂົາເຈົ້າເປັນຫວ່າງນຳແຕ່ເລື່ອງທີ່ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າເປັນບັນຫາ ໃນຕົນ ມື້ນັ້ນ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່າວໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີວ່າມີຄົນໃດດີກຫລຽນເງິນໃສ່ ໜ້າເຈົ້າຂອງສວນ ແລະ ໃຈຮ້າຍອອກໜີໄປໂດຍບໍ່ມີເງິນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າອາດມີຄົນໜຶ່ງເຮັດ ແບບນັ້ນ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງນີ້ຕອນເກົ້າໂມງ ຫລື ຕອນທ່ຽງ ຫລື ຕອນບ່າຍ ສາມໂມງນັ້ນບໍ່ສຳຄັນເມື່ອມາປຽບທຽບໃສ່ກັບການຈ່າຍຄຳແຮງງານຢ່າງເພື່ອແຜ່ໃນທ້າຍມື້ນັ້ນ. ແບບແຜນ ຂອງການພັດທະນາສັດທາແມ່ນທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນ, ເຮັດວຽກ, ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແລະ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ຄວາມ ກັງວົນຈາກຊົ່ວໂມງແຕ່ເຊົ້າ—ບໍ່ວ່າເປັນຈິງ ຫລື ຄິດໄປຊຶ່ງ—ມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍລົງເມື່ອປຽບໃສ່ ຄວາມມາກມາຍຂອງລາງວັນສຸດທ້າຍ. ຢ່າຄິດແຕ່ນຳບັນກາເກົ້າໆ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈ—ທີ່ມີຕໍ່ໂຕເອງ ຫລື ເພື່ອນມະນຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຕື່ມວ່າ ຫລື ແມ່ນແຕ່ຕໍ່ສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ດຳລົງຢູ່ນີ້. ຄວາມສວຍງາມໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ຂອງເພື່ອນມະນຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກໃນວັນສຸດທ້າຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສວຍງາມນັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ສະເໝີໄປໂດຍທຸກຄົນໃນຕອນຕົ້ນກໍຕາມ. ສະນັ້ນ ຢ່າກັງວົນໃຈເລີຍນຳສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕອນເກົ້າໂມງເຊົ້າ ເມື່ອພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມໃຫ້ລາງວັນທ່ານ ເມື່ອທຶກໂມງແລງ—ບໍ່ວ່າວຽກງານຂອງທ່ານ ຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມຕະຫລອດທັງວັນ.

ເຮົາໃຊ້ກຳລັງທາງອາລົມ ແລະ ວິນຍານທີ່ລ້ຳຄ່າຫລາຍເກີນໄປທີ່ຈະຕື່ງເກັບຄວາມຊົງຈຳເລື່ອງທີ່ເຮົາ
ໄດ້ຫລິ້ນປີອາໂນຜິດໄປຕອນຍັງນ້ອຍ, ຫລື ຄຳໃດໜຶ່ງທີ່ພັນລະຍາສາມີໄດ້ເວົ້າ ຫລື ໄດ້ເຮັດເມື່ອ 20
ປີກ່ອນທີ່ເຮົາຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຈື່ຈຳ ແລະ ຮູ້ສຶກຜິດຕໍ່ໄປອີກ 20 ປີ, ຫລື ເຫດການໃນ
ປະຫວັດສາດຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ພຽງແຕ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າມະນຸດຈະດື່ນລົນຢູ່ສະເໝີວ່າຕົນດີ
ພໍສົມກັບຄວາມຄາດຫວັງທີ່ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມບໍ່ພໍໃຈບາງຢ່າງບໍ່ໄດ້
ເລີ່ມຈາກທ່ານ, ມັນສາມາດຈົບລົງກັບທ່ານໄດ້. ຈະມີລາງວັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ສຳລັບສິ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະນຸມອງເບິ່ງດວງຕາຂອງທ່ານ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຜິດພາດໄປໄດ້ຮັບຄວາມໃຫ້
ອະໄພໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາຢູ່ເທິງໂລກນີ້.

ນັ້ນກໍຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຈຸດທິສາມ ແລະ ສຸດທ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຄຳອຸປະມານີ້—ເໝືອນດັ່ງຄຳອຸປະມາ
ທັງໝົດ—ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບຄົນງານ ຫລື ຄຳຈ້າງຫລາຍກວ່າຄຳອຸປະມາອື່ນໆທີ່ກ່ຽວກັບແກະ ແລະ ແບ້.
ນີ້ເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມອິດທິນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພ,
ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມເພື່ອແຜ່ ແລະ
ຄວາມເມດຕາ. ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບພຣະຄຸນ. ມັນເນັ້ນເຖິງຄວາມຄິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເມື່ອ
ຫລາຍໆປີກ່ອນວ່າ ແນ່ນອນວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊື່ນຊົມຫລາຍໃນການເປັນພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນ
ການເປັນຜູ້ມີເມດຕາ, ໂດຍສະເພາະຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງມັນ ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຂົາເຈົ້າບໍ່ຄວນ
ຈະໄດ້ຮັບມັນຊ້ຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າມີຄົນໃດໃນບັນດາຜູ້ຮັບຊົມຮັບຟັງທີ່ມີຫລວງຫລາຍໃນມື້ນີ້ທີ່ຕ້ອງການຈະໄດ້ຍິນຂ່າວສານ
ແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພທີ່ມີສ່ວນຢູ່ໃນຄຳອຸປະມານີ້, ແຕ່ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຄິດວ່າມາຊ້ຳເກີນໄປຫລາຍປານໃດ,
ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຄິດວ່າທ່ານໄດ້ພາດໂອກາດໄປຫລາຍປານໃດ, ບໍ່ວ່າທ່ານໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດພາດ
ຫລາຍປານໃດ, ຫລື ວ່າພອນສະຫວັນທີ່ທ່ານຄິດວ່າທ່ານບໍ່ມີ, ຫລື ວ່າທ່ານໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າທ່ານໄດ້ເດີນ
ທາງໄປຈາກຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າໂກປານໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າທ່ານ
ບໍ່ໄດ້ເດີນໄປໂກເກີນການເອື້ອມຂອງຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ທ່ານຈະຈົມລົງເລິກ
ກວ່າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດຈະສ່ອງແສງໄປເຖິງໄດ້.

ເຖິງວ່າທ່ານຍັງບໍ່ທັນເປັນພາກສ່ວນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາ, ຫລື ວ່າເຄີຍໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາແຕ່ກ່ອນ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ອີກແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສອງກໍລະນີນີ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດໄປທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້. ບໍ່ມີບັນຫາ
ໃດທີ່ທ່ານບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້. ບໍ່ມີຄວາມຜັນໃດໆທີ່ເມື່ອການເວລາ ແລະ ນິລັນດອນຜ່ານ
ໄປຈະເກີດເປັນຈິງບໍ່ໄດ້. ແມ່ນແຕ່ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກວ່າທ່ານເປັນຜູ້ຫລົງທາງ ຫລື ຄົນງານທີ່ຖືກຈ້າງ
ໃນຊົ່ວໂມງສຸດທ້າຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະນຸມືນເອີ້ນທ່ານຢູ່. “ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຫຍັບເຂົ້າໄປດ້ວຍ

ຄວາມພັນໃຈ [ສູ່] ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ບ່ອນທີ່ພົບພຣະຄຸນ,”³ ແລະ ລົມລົງຢູ່ທີ່ພຣະບາດຂອງ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ. ເຊັ່ນມາເຖິດ ແລະ ຊິນຊິມ “ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຈ່າຍຫຍັງທັງໝົດ”⁴ ຢູ່ທີ່ໂຕະອາຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງບັນດາສາມີ ແລະ ພໍ່, ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ຫລື ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດໃນອະນາຄົດ, ດັ່ງທີ່ລິໂຮໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ! ແລະ ລຸກຂຶ້ນຈາກຜົງທຸລີ ... ແລະ ເປັນບຸລຸດ (ລູກຜູ້ຊາຍ).”⁵ ຈະບໍ່ເປັນແບບນີ້ສະເໝີໄປ ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ເລືອກ ຈະບໍ່ຕອບຮັບການເອີ້ນໃຫ້ “ມາຮ່ວມກອງທັບ.”⁶ ເລື້ອຍໆບັນດາສະຕີ ແລະ ເດັກນ້ອຍປະກົດວ່າ ຈະເຕັມໃຈຮັບຫລາຍກວ່າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໄດ້ດີກວ່ານີ້. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອຕົວທ່ານເອງ. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອຜູ້ຄົນທີ່ຮັກທ່ານ ແລະ ອະທິຖານວ່າທ່ານຈະຕອບຮັບ. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອເຫັນແກ່ອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອົງທີ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າໄຖ່ທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈສຳລັບອະນາຄົດທີ່ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ທ່ານມີ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະກິດຕິຄຸນເປັນເວລາຫລາຍປີ ເພາະວ່າທ່ານໂຊກດີພໍທີ່ໄດ້ພົບເຫັນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ພຣະກິດຕິຄຸນເທື່ອລະເລັກລະ ນ້ອຍ, ແລະ ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່—ເປັນສະມາຊິກ ແລະ ຍັງບໍ່ເປັນເທື່ອ—ຜູ້ທີ່ອາດຍັງລັງເລໃຈຢູ່, ເຖິງທ່ານ ແຕ່ລະຄົນ, ຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ທຸກໆຄົນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງອຳນາດທີ່ຕໍ່ໃໝ່ໄດ້ຂອງຄວາມຮັກ ແລະ ພຣະຄຸນແຫ່ງການອັດສະຈັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເປັນຫ່ວງນຳສັດທາທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ບໍ່ແມ່ນນຳວັນເວລາທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບສັດທານັ້ນ.

ສະນັ້ນ ຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ຮັກສາມັນໄວ້. ຖ້າຫາກທ່ານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຮັດມັນ, ຂໍໃຫ້ເຮັດມັນເຖິດ. ຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ເຮັດມັນແລ້ວ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຝ່າຝົນມັນ, ຂໍໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ແກ້ໄຂ ມັນສາ. ມັນບໍ່ຊ້າເກີນໄປຈັກເທື່ອຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນກ່າວວ່າຍັງມີເວລາຢູ່. ກະລຸນາ ຈົ່ງຮັບຟັງການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ກຳລັງບອກທ່ານຢູ່ໃນເວລານີ້, ໃນວິນາທີນີ້, ວ່າທ່ານຄວນຍອມຮັບຂອງປະທານແຫ່ງການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ມີຄວາມສຸກຢູ່ກັບ ມິດຕະພາບໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ. ຢ່າຊັກຊ້າເລີຍ. ມັນກຳລັງຈະຄຳແລ້ວ. ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 20:1–15.

2. ລູກາ 12:44.
3. ເຮັບເຮີ 4:16.
4. ເອຊາຢາ 55:1.
5. 2 ນີໄຟ 1:14, 21.
6. "We Are All Enlisted," *Hymns*, no. 250.